

WASHINGTON NAHRAZUJE SVÉ CHRÁNĚNCE JINÝMI. Co spojuje takové různé události jako krize ve Srí Lance, Macronův Ubergate, a prohlášení o demisi Maria Draghiho?

- CZ24 News | 20. července 2022

USA: Každý člověk může dnes položit otázku, co je to za kolektivní šílenství příznačné pro přední světové politiky? Vždyť zavedením protiruských sankcí nejen ničí své země. Nemají dokonce hlavní politický instinkt, udržet svůj post.

Někteří již podali demisi, někteří balancují na pokraji, jenže to nic na věci nemění. Veselým davem za štvavých pokřiků svých národů běží o závod k propasti své politické dráhy.

Ano, populární verze událostí zní, že vládní krize po celém světě způsobil osobně Vladimir Putin, pravděpodobně v přestávce mezi zvýšením cen potravin a poplatků za topení a elektřinu. Avšak, abychom **rozluštili tuto záhadu**, máme se pokusit pochopit, co [spojuje](#) takové různé události jako krize ve Srí Lance, Macronův Ubergate, a prohlášení o demisi Maria Draghiho.

V světových médiích se hodně mluví o tom, že se vláda Srí Lanky příliš oddala hře na zelenou energetiku. Vznikla energetická krize, následovala dluhová krize, atd. Jenže je to jakýsi podivný sentimentální příběh. Boj o ekologii není vůbec příznačný pro tvrdý styl vedení hlavního rodinného klanu ostrovu, ke kterému patřil prezident Gotabaja Radžapaksa, jenž právě opustil zemi.

Váženým politikem byl také jeho otec. Gotabaja se v posledních letech dělil o moc v zemi se svým bratrem Mahindou Radžapaksou. Spolu celkem úspěšně zničili Tygry osvobození tamilského ílamu, hroznou povstaleckou skupinu tamilských radikálů známou svými krvavými teroristickými útoky.

Je zajímavé, že se v devadesátých letech rozvětvený klan Radžapaksů přestěhoval div ne v plné sestavě do USA. Nejsou to chudí lidé, získali americké občanství, do Srí Lanky přišli pouze na začátku dvoutisících let, aby se chopili vedení. V roce 2020 nabídl jim americký miliardář Wes Edens koupí 40% akcií energetického podniku v hlavním městě a výstavbu terminálu na zkapalněný plyn. Bylo to reprezentováno jako smutně známý energetický přestup.

Wes Edens není prostý oligarcha. Zahájil svoji dráhu v bance Lehman Brothers a pokračoval v jednom z největších amerických investičních fondů Blackrock, který kontroluje aktiva za biliony dolarů po celém světě. Dnes staví Edens terminály na příjem zkapalněného plynu po celém světě, nejvíc ho zajímá Evropa. Je jasné, že se tato ryze obchodní americká expanze koná pod zelenou vlajkou, dnes to jinak nejde.

Byla to zkrátka typická nabídka, která se nedala odmítnout. Vedení Srí Lanky schválilo dohodu s Edensem na podzim 2021. Veřejnost země byla pobouřena. Protest proti prodeji akcií hlavního energetického podniku vyslovili lídři místních náboženských komunit a politických stran, ekologové a novináři.

„Zahraniční soukromá společnost získala monopol na polovinu celé elektřiny vyrobené v zemi. <...>

Naše energetická bezpečnost bude podkopána proto, že zahraniční společnost bude moci omezit přísun zkapalněného plynu a zastavit výrobu energie v naší zemi," vyslovil své pobouření vůdce opozice Sadžit Premadasa.

Právě tohle se stalo. Neuplynul ani půlrok a dočasná odpojení elektřiny se změnila v úplné blackouty. Zastavily se podniky, vyprázdnila se státní pokladna, odjeli zbývající cizinci, kterým se velmi zamlouvala práce na dálku s pobytem na Srí Lance.

Není těžké si všimnout toho, jak se americký oligarcha chopil kontroly nad energetickým odvětvím Srí Lanky. Jiná věc je, proč bylo třeba svrhnout prezidenta Radžapaksu, který tak dobře pracoval pro americké partnery?

Avšak za dlouhou dobu pobytu bratrů u moci vznikla u Američanů spousta důvodů k nespokojenosti. Neprodali totiž americkým korporacím celou Srí Lanku. Do ekonomiky ostrovu investovaly také hodně Indie a Čína. Bylo na čase s tím skoncovat. Deficit energie, dluhová krize, to všechno pomohlo svrhnout vládnoucí rodinu a nasadit vlastního prezidenta, který začne s novou silou pracovat v zájmu amerického byznysu.

Mohli byste říct, že je to Srí Lanka, přece jenom země třetího světa. Ale cožpak nevypadal stejně skandál s Emmanuelem Macronem? Na postu francouzského ministra financí nejednou porušil pracovní legislativu, jen aby na bohatý místní trh mohla přijít americká korporace Uber. Dnes vidíme, že američtí pánové nejsou s ním moc spokojeni, proto tento případ zveřejnili.

Nesamostatnost mnohých světových politiků vysvětlují jednou jejich špatným vzděláním, podruhé nějakou zvláštní psychologií. Avšak kdyby ovládali integrály, citovali Homéra v originálu, navštěvovali každý den psychoanalytika, nic by se nezměnilo. Většina z nich nejsou v podstatě politici. Jsou to prostě velmi dobře placení manažeři, nic víc.

Během posledních dvaceti let se jaksi nenápadně stala povinným bodem životopisu velkého politika spolupráce s největšími nadnárodními bankami a korporacemi. Například Mario Draghi, jeden z italských lídrů. Než se postavil do čela Banky Itálie a pak také ECB, pracoval pro americkou Goldman Sachs. Jeho kolega Romano Prodi dostával dlouhou dobu „plat za služby“ od stejné banky.

Německý kancléř Olaf Scholz má složité a dlouhé vztahy s legendární rodinou bankéřů Warburgových. Ministr zahraničí USA Antony Blinken je synem člověka, který spolu s Warburgovými založil v USA investiční fond.

Emmanuel Macron měl na samém počátku politické dráhy přezdívku „kandidát za Rothschildovce,“ protože byl zaměstnán v bance francouzské větvi této rodiny. Choť britského premiéra Borise Johnsona, vlivná dáma v britské politické sféře, je ve spojení s americkým miliardářem Michaellem Bloombergem. Hlavní uchazeč o tento post po Johnsonově demisi, ministr financí Rishi Sunak je bývalý partner stejné banky Goldman Sachs. A takhle to mají všude.

Letos uplyne 25 let ode dne vydání velmi zajímavé knihy Suverénní individuum (The Sovereign Individual). Napsal ji anglický aristokrat William Rees-Mogg, ředitel společnosti Rothschild Investments, a spisovatel James Dale Davidson. Dnes vypadá tato kniha jako plán finančních elit na několik desetiletí dopředu. Všechno nebylo samozřejmě ztělesněno, ale autoři správně předpověděli vznik kryptoměn, masový únik bohatých lidí do daňových rájů, anarchii v ulicích západních měst, neúspěchy v sociální péči a zdravotnictví. Hlavní ale je, že zformulovali myšlenku státu jako podniku na poskytnutí služeb a vlády jako placeného manažera.

Jistý čas byla tato myšlenka populární také u nás, jenže v Rusku ji pochopili jinak. Předpokládalo se, že úředníky bude najímat lid. Ti budou poskytovat služby obyvatelstvu, rychle a kvalitně, bez front a

úplatků. Pokus se podařil. Na portálu státních služeb se dá dnes skutečně jednoduše se objednat u lékaře a zaplatit poplatky.

Avšak autoři Suverénního individua měli na mysli celkem jiné. Přímo psali o tom, že se národní vlády mají stát najatými zaměstnanci oligarchického kapitálu. Banky a nadnárodní korporace budou kupovat služby nejružnějších prezidentů a premiérů a po vypršení prodejní lhůty posílat je do důchodu. Jak vidíme, někde to vyšlo.

Pro četné státníky je jejich politická dráha pouhým řádkem v anketě, epizodou. Po odchodu z politiky pokračují v práci s velkým byznysem. Proto všechno, co se děje v zemi, je podřadná věc, hlavní je, aby byli spokojeni pánové oligarchové.

O otrocké povaze četných dnešních lídrů názorně svědčí naprostá průhlednost jejich života. Což bylo naprosto nemyslitelné pro lídry minulosti. Pamatujete si, jaký skandál se rozpoutal kolem epizody Oválný sex za účasti Billa Clintona a Moniky Lewinské? Byl to otřes základů. Dnes ale odposlouchávají přední západní politiky, tyto světloноše civilizace, v režimu nonstop. Americké tajné služby otevřeně sledovaly lídry západních států již za dob Snowdena a nejsou žádné údaje o tom, že to přestaly dělat.

V důsledku toho víme o západních politicích dokonce víc než bychom si přáli. Víme, že Tony Blair měl poměr s manželkou staříčkého miliardáře Merdocka, a že se jí líbily „modré oči“ a „velmi pěkné nohy“ britského premiéra. Že se prezident USA Joe Biden osprchoval spolu se svojí nezletilou dcerou a jeho syn je hotový narkoman.,

Když začaly kolovat pověsti o tom, že francouzský prezident má za ženu transgendera, nikdo se vůbec nedivil. Jsme si na všechno zvyklí.

Ale máme hodně skandálních informací, ba vůbec informací, o pánech těchto politiků? Kdepak. Internetové vyhledávače neřeknou vám nic o dobrodružstvích Marka Zuckerberga, Erika Schmidta nebo Petera Thiela. Do světské kroniky se nedostanou bankéři Warburgovi. Nikdo neví, kolik miliard má slavný fond Billa Gatese, do čeho je investuje, jaké má zisky.

Není to náhoda, že americké oligarchické elity s takovou zběsilostí prosazují v celém světě myšlenku „nahraditelnosti moci.“ Je jasné, že tuto nahraditelnost potřebují. Pokud politik zůstane u moci několik let navíc, získá styky, spřátelí se s armádou, s tajnými službami, a začne být domýšlivý. Nebude ovládatelný. Ale najednou bude nahrazen. Jenže nemůže ani vzniknout otázka nahrazení třeba Billa Gatese, kterého má veřejnost plné zuby.

Po zahájení speciální vojenské operace na Ukrajině dostali evropští manažeři za úkol zadávat Rusko. Nezvládli to. Američtí pánové proto by je chtěli nahradit jinými, proto ta řada skandálů, demisí, vládních krizí.

Na prstech jedné ruky se dá dnes spočítat počet skutečně nezávislých politiků, kteří řídí skutečně suverénní státy. Rusko patří do tohoto klubu vyvolených. Z toho také plyne nenávist amerických oligarchů. Proto s takovou nadějí se na nás dívají miliardy lidí, kteří se snaží zbavit se této nové rafinované verze kolonialismu.

AUTOR: Vladimír Astapkovich

ZDROJ: Ria.ru / Sputnik